

— **Proposició de llei de reforma de l'impost de successions i donacions**

Tram. 202-00020/10

Termini de presentació d'esmenes a la totalitat

Termini: 10 dies hàbils (del 12.03.2013 al 25.03.2013).

Finiment del termini: 26.03.2013; 09:30 h.

Acord: Mesa del Parlament, 05.03.2013.

— **Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació**

Tram. 202-00021/10

Presentació

Grup Parlamentari de Ciutadans

Reg. 3195 i 4671 / Admissió a tràmit:

Mesa del Parlament, 05.03.2013

A LA MESA DEL PARLAMENT

Albert Rivera Díaz, president del Grup Parlamentari de Ciutadans, d'acord amb el que estableix l'article 100.b del Reglament del Parlament, presenta la proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'Educació:

MEMÒRIA JUSTIFICATIVA

La societat catalana és plural i diversa, i entre moltes altres característiques, hi ha una que ens fa culturalment més rics: som una societat bilingüe. I aquesta realitat social queda reflectida en la nostra Constitució i en el vigent Estatut d'Autonomia de Catalunya i la posterior interpretació que va realitzar el Tribunal Constitucional en relació a aquesta norma en la Sentència 31/2010, de 28 de juny, reconeixent-se en tots dos textos legals un règim lingüístic bilingüe que garanteix la co-oficialitat de les dues llengües que parlen i utilitzen la immensa majoria de ciutadans de Catalunya, el castellà, que així mateix és llengua oficial en tota Espanya, i el català.

Però a dia d'avui aquest règim bilingüe garantit constitucionalment no té reflex en el sistema educatiu català, on tan sol una de les dues llengües, el català, és utilitzada com a únic idioma vehicular a les aules, negant la possibilitat que els alumnes catalans gaudeixin d'un sistema de convivència lingüística en el qual les dues llengües oficials siguin conjuntament llengües vehiculars a les aules.

Presentem aquesta proposició de llei per normalitzar i garantir l'ús conjunt i equilibrat del català i del castellà en l'ensenyament, fent valer per sobre de qualsevol altra consideració el dret dels alumnes a ser educat en les dues llengües oficials. La societat espanyola

va viure quaranta anys de dictadura, i això va suposar que en el que avui és la comunitat autònoma catalana, una de les nostres llengües oficials, el català, fora exclòsa del sistema educatiu. Després de trenta anys de democràcia, el sistema d'immersió lingüística obligatori en una sola llengua ha exclòs com a llengua vehicular de l'educació catalana a l'altra de les nostres llengües, el castellà. Per tant, ha arribat el moment de trobar un model de convivència lingüística concorde als nostres drets constitucionals i a la realitat social catalana. Una societat bilingüe ha de gaudir en bona lògica d'un servei educatiu públic bilingüe.

En definitiva, i com s'estableix de manera inequívoca en els fonaments jurídics continguts en la sentència del Tribunal Constitucional sobre la reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, «nada impide que el Estatuto reconozca el derecho a recibir la enseñanza en catalán y que ésta sea lengua vehicular y de aprendizaje en todos los niveles de enseñanza. Pero nada permite, sin embargo, que el castellano no sea objeto de idéntico derecho ni disfrute, con la catalana, de la condición de lengua vehicular en la enseñanza. [...] Siendo así que ambas lenguas han de ser no sólo objeto de enseñanza, sino también medio de comunicación en el conjunto del proceso educativo, es constitucionalmente obligado que las dos lenguas cooficiales sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares».

Finalment, i en conjunció amb l'ús vehicular dels dos idiomes oficials, es proposa incorporar la llengua estrangera progressivament com a tercera llengua vehicular, garantint així que els alumnes siguin capaços d'utilitzar de manera habitual i fluïda al final de l'ensenyament obligatori aquest tercer idioma, que sens dubte s'ha convertit en una eina professional i personal essencial en una societat oberta i en un món globalitzat com el que vivim.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El passat 28 de juny de 2010 el Tribunal Constitucional va fallar la seva Sentència número 31/2010, en la qual resolva el recurs d'inconstitucionalitat núm. 8045-2006, interposat contra diversos preceptes de la Llei Orgànica 6/2006, de 19 de juliol, de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; Sentència que necessàriament comporta la revisió de gran part de les normes de desenvolupament que, abans de la Sentència, el Parlament de Catalunya havia aprovat, a l'efecte de realitzar la seva necessària adaptació al marc constitucional, atès que moltes d'elles interpreten articles de l'Estatut de forma contrària a com el Tribunal Constitucional els ha interpretat perquè puguin ser considerats conformes amb la Carta Magna.

El Parlament de Catalunya va aprovar en 2009 una d'aquestes lleis de desenvolupament, la Llei d'Educació de Catalunya, fonamentant la mateixa en una in-

interpretació literal de l'article 35.2 de l'Estatut d'Autonomia, fent pivotar tot el règim lingüístic del sistema educatiu català en l'exclusivitat del català com a llengua vehicular, excloent al castellà d'aquesta condició en l'ensenyament i com a llengua d'ús normal de l'administració educativa. La vigent llei d'Educació de Catalunya parteix d'un sistema monolingüe en català en el qual el castellà apareix amb el mateix règim que el d'una llengua estrangera malgrat ser la llengua oficial de l'estat i fins i tot d'ús majoritari entre els ciutadans de Catalunya.

En la Sentència 31/2010, el Tribunal Constitucional ha establert clarament quina és la interpretació constitucionalment vàlida de l'article 35.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que, al contrari del que és fonament de la Llei d'Educació de Catalunya, no pot en cap moment interpretar-se de manera que quedi el castellà exclòs com a llengua vehicular en l'ensenyament.

Al desembre de 2010, aplicant ja aquesta jurisprudència constitucional, tres sentències del Tribunal Suprem han declarat que el Govern de la Generalitat haurà d'adoptar quantes mesures siguin precises perquè el castellà tingui el tracte de llengua vehicular en el sistema educatiu obligatori, conjuntament amb el català i d'una forma equilibrada.

La interpretació del règim lingüístic de l'Estatut de Catalunya que realitza el Tribunal Constitucional, i que després serveix de fonament de les Sentències del Tribunal Suprem, determina la inconstitucionalitat del règim lingüístic escolar que estableix la Llei d'Educació de Catalunya, sent necessària la supressió i la modificació d'alguns dels preceptes per adequar aquesta Llei al marc Constitucional.

Les declaracions contingudes en Llei d'Educació respecte a l'exclusivitat del català són clarament inconstitucionals, en implicar necessàriament la ruptura del règim de cooficialitat consagrat en l'article 3 de la Constitució Espanyola i que, segons el Tribunal Constitucional, es troba necessàriament inclòs en la interpretació que ha de fer-se de l'Estatut d'Autonomia respecte a l'ús de totes dues llengües oficials en l'ensenyament. Aquesta fórmula prevista en la Llei d'Educació és, de manera evident, contrària a la interpretació que de l'article 35.2 ha efectuat el Tribunal Constitucional, que clarament estableix que el caràcter vehicular del català en l'ensenyament no pot excloure en cap moment el caràcter vehicular del castellà.

Doctrina que el Tribunal constitucional ve mantenint, no només en la Sentència 31/2010, consolidada doctrina sobre la cooficialitat lingüística i l'abast constitucional que ha de donar-se a la mateixa, doctrina que s'inicia a partir de la Sentència 82/1986 (FJ2) que, entre altres coses, afirma:

«Según el número I del artículo 3º de la Constitución, el castellano es la lengua española oficial del Estado, y entendiéndose obviamente aquí por Estado el conjun-

to de los poderes públicos españoles, con inclusión de los autónomos locales, resulta que el castellano es lengua oficial de todos los poderes públicos y en todo el territorio español. Aunque la Constitución no define, sino que da por supuesto lo que sea una lengua oficial, la regulación que hace de la materia permite afirmar que es oficial una lengua, independientemente de su realidad y peso como fenómeno social, cuando es reconocida por los poderes públicos como medio normal de comunicación en y entre ellos y en su relación con los sujetos privados, con plena validez y efectos jurídicos [...]. Ello implica que el castellano es medio de comunicación normal de los poderes públicos y ante ellos en el conjunto del Estado español. En virtud de lo dicho, al añadir el número 2 del mismo artículo 3º que las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas se sigue, asimismo, que la consecuente cooficialidad lo es con respecto a todos los poderes públicos radicados en el territorio autonómico, sin exclusión de los órganos dependientes de la Administración central y de otras instituciones estatales en sentido estricto, siendo, por tanto, el criterio delimitador de la oficialidad del castellano y de la cooficialidad de otras lenguas españolas el territorio, independientemente del carácter estatal, autonómico o local de los distintos poderes públicos».

Per això, en la interpretació que fa el Tribunal Constitucional dels preceptes en els quals es fonamenta la Llei d'Educació, especialment l'article 35.2. de l'Estatut, ens diu que el caràcter vehicular del català no pot comportar l'exclusió del castellà. Però els preceptes de la Llei d'Educació, en quan segueixen desenvolupant el marc normatiu lingüístic en un sentit excloent respecte al català, serien en la seva redacció actual clarament contraris a aquesta interpretació i, per tant, contraris a la constitució, atès que refereixen com a llengua normal exclusivament al català, no predicant del castellà el mateix, això és, perquè no reconeixen al castellà «como medio *normal* de comunicación en y entre ellos y en su relación con los sujetos privados», que és com defineix el Tribunal Constitucional l'oficialitat d'una llengua en la seva Sentència 82/1986, de 26 de juny, ja referida.

Per tant, en definitiva, aquesta proposició de llei per a la modificació de la llei d'Educació pretén adaptar la legislació vigent a Catalunya a la realitat, tant social i cultural com jurídica i política, adaptant el text legal a la interpretació que de l'Estatut d'Autonomia ha efectuat el Tribunal Constitucional; i per establir la introducció progressiva de la llengua estrangera com a llengua vehicular.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari de Ciutadans presenta la següent:

PROPOSICIÓ DE LLEI DE MODIFICACIÓ DE LA LLEI 12/2009, DE 10 DE JULIOL, D'EDUCACIÓ

CAPÍTOL I. ADAPTACIÓ DE LA LLEI D'EDUCACIÓ A LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL 31/2010

ARTICLE 1. MODIFICACIÓ DE LA LLEI 12/2009, DE 10 DE JULIOL, D'EDUCACIÓ

Un. Es dóna una nova redacció a l'article 10.2 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«Els alumnes que s'incorporin al sistema educatiu sense conèixer una de les dues llengües oficials tenen dret a rebre un suport lingüístic específic. Els centres han de proporcionar als alumnes nouvinguts un acolliment personalitzat i, en particular, una atenció lingüística que els permeti iniciar l'aprenentatge en català i en castellà. Així mateix, els centres han de programar les activitats necessàries per garantir que tots els alumnes millorin progressivament el coneixement de les dues llengües oficials i que existeixi concordança entre les accions acadèmiques de suport lingüístic i les pràctiques lingüístiques del professorat i altre personal del centre.»

Dos. Es dóna una nova redacció a l'article 11.1 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«El català i el castellà són les llengües normalment utilitzades com a llengües vehiculars i d'aprenentatge del sistema educatiu. Ambdues llengües s'utilitzaran en forma equilibrada, sense perjudici de la incorporació progressiva de la llengua estrangera com a llengua vehicular.»

Tres. Es dóna una nova redacció a l'article 16 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«El català i el castellà, llengües oficials de l'Administració educativa a Catalunya.

1. El català i el castellà són les llengües d'ús normal de l'Administració educativa, utilitzant-se totes dues com llengües vehiculars de forma equilibrada en la docència.

2. Els centres han d'expedir la documentació acadèmica en català i en castellà.

3. Les llengües no oficials poden utilitzar-se en les comunicacions per a l'acolliment de persones nouvingudes. En aquest cas, els escrits han d'acompanyar-se del text original en català i en castellà.»

Quatre. Es dóna una nova redacció a l'article 17 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«L'occità, denominat aranès a l'Aran, serà tindrà amb caràcter general la consideració de llengua oficial en els centres educatius de l'Aran, garantint-se reglamente-

riament el seu caràcter de llengua vehicular, juntament amb el català i el castellà.»

Cinc. Es dóna una nova redacció a l'article 18 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«Reglamentàriament s'establiran les mesures necessàries per al foment de l'ús del català en activitats culturals, respectant els límits establerts per la present llei.»

Sis. Es dóna una nova redacció a l'article 119.6 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«Garantir que tant el català com el castellà siguin utilitzats com a llengües vehiculars de l'educació, administrativa i de comunicació en les activitats del centre.»

Set. Es dóna una nova redacció a l'article 167 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació, que queda redactat en els següents termes:

«Garantir que tant el català com el castellà siguin utilitzats com a llengües vehiculars de l'educació, administrativa i de comunicació en les activitats del centre.»

ARTICLE 2. MODIFICACIÓ DE LA LLEI 12/2009, DE 10 DE JULIOL, D'EDUCACIÓ

Un. Es suprimeixen els articles 11.2, 13, 14, 15, 18 i 167 de la Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'Educació.

Dos. Es faculta al Govern de la Generalitat perquè elabori un text refós de la present llei que inclogui les modificacions realitzades en la present proposició de llei.

CAPÍTOL II. ADAPTACIÓ DE LES NORMES DE RANG INFERIOR A LLEI A LA SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL 31/2010

ARTICLE 3. DEROGACIÓ DE TOTES LES NORMES DE RANG REGLAMENTARI QUE S'OPOSIN A LA PRESENT LLEI

Un. Queden derogades totes les normes amb caràcter reglamentari en les quals s'estableixi qualsevol tipus de primàcia o tracte discriminatori entre el català i el castellà en l'àmbit educatiu.

Dos. Queden derogats tots els Projectes Lingüístics de Centre.

DISPOSICIÓ ADDICIONAL

Aquesta proposició de llei no implica un augment de crèdits ni una disminució d'ingressos en l'exercici pressupostari actual. Els preceptes que eventualment comportessin la realització de despeses amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat produiran efectes a partir de l'entrada en vigor de la llei de pressupostos cor-

responent a l'exercici pressupostari immediatament posterior a l'entrada en vigor d'aquesta llei.

Palau del Parlament, 1 de març de 2013

Albert Rivera Díaz
President del GP de C's

— **Proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern**

Tram. 202-00023/10

Presentació

Grup Parlamentari de Ciutadans
Reg. 3745 / Admissió a tràmit: Mesa
del Parlament, 05.03.2013

A LA MESA DEL PARLAMENT

Albert Rivera Díaz, president del Grup Parlamentari de Ciutadans, d'acord amb el que estableix l'article 100.b del Reglament del Parlament, presenta la proposició de llei de modificació de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern:

ANTECEDENTS

La Disposició Transitòria Segona de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, regula l'estatut del cap o la cap de l'oposició, que és el diputat o diputada que exerceix la presidència del grup parlamentari de l'oposició amb més escons al Parlament de Catalunya.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

En els sistemes parlamentaris plurals les funcions de control al Govern i d'impuls polític alternatiu corresponen a tots els grups parlamentaris. El Parlament de Catalunya es caracteritza per la seva pluralitat i per la diversitat de les forces polítiques i grups parlamentaris que l'integren.

La figura del cap de l'oposició té el seu origen en els sistemes presidencialistes moderns però, des del punt de vista de funcionament parlamentari i de control al Govern, només té sentit en el cas de sistemes purament bipartidistes o en el cas de coalicions polítiques molt polaritzades, i cap dels dos escenaris es donen al Parlament de Catalunya.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari de Ciutadans presenta la següent:

PROPOSICIÓ DE LLEI DE MODIFICACIÓ DE LA LLEI 13/2008, DEL 5 DE NOVEMBRE, DE LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT I DEL GOVERN

ARTICLE ÚNIC: SUPRESSIÓ DE LA DISPOSICIÓ TRANSITÒRIA SEGONA DE LA LLEI 13/2008, DEL 5 DE NOVEMBRE, DE LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT I DEL GOVERN

Es suprimeix la Disposició Transitòria Segona de la Llei 13/2008

DISPOSICIÓ FINAL

Aquesta llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 19 de febrer de 2013

Albert Rivera Díaz
President del GP de C's

— **Proposició de llei de modificació del text refós de la Llei de l'organització comarcal de Catalunya, aprovat pel decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre**

Tram. 202-00024/10

Presentació

Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya
Reg. 3818 / Admissió a tràmit: Mesa
del Parlament, 05.03.2013

A LA MESA DEL PARLAMENT

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, Presidenta del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Josep Enric Millo i Rocher, Portaveu, Santi Rodríguez i Serra, Portaveu Adjunt, Dolors Montserrat i Culleré, Maria José García Cuevas, Eva García Rodríguez, Dolors López Aguilar, Marisa Xandri Pujol, Alícia Alegret Martí, Manuel Reyes López, Pere Calbó i Roca, Rafael Luna i Vivas, Pedro Chumillas Zurilla, Rafael López i Rueda, José Antonio Coto Roquet, Juan Milián Querol, Jordi Roca i Mas, Fernando Sánchez Costa i Sergio Santamaría Santigosa, d'acord amb el que estableix l'article 100.b del Reglament del Parlament, presenta la proposició de llei següent:

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La bona administració dels recursos públics obliga a revisar de forma permanent l'organització de l'administració pública i a impulsar aquells canvis que comporti millorar la gestió dels serveis públics, cercant el menor cost possible pels ciutadans.

Aquesta exigència esdevé ineludible en el marc de la greu crisi econòmica que estem patint, que obliga a reduir aquella despesa que no sigui necessària per garantir una adequada prestació dels serveis públics.

La finalitat d'aquesta modificació legal es transformar els consells comarcals perquè esdevinguin únicament ens de gestió dels serveis públics dels municipis que el conformen i aprimar substancialment l'estructura política d'aquests òrgans. Entre les mesures proposades, cal assenyalar, la supressió substancial del nombre de consellers comarcals, la desaparició de la figura del vicepresident i dels grups comarcals, i la impossibilitat de dotar-se de llocs de treball de personal eventual o d'alts càrrecs, llevat la figura del gerent.

Es cerca aprimar l'administració pública en tot aquells àmbits que no incideixen en la prestació dels serveis públics, generant un estalvi econòmic i implicant d'una forma més directa als ajuntaments en la prestació dels serveis que reben.

Per aquests motius, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presenta la següent:

PROPOSICIÓ DE LLEI DE MODIFICACIÓ DEL DECRET LEGISLATIU 4/2003, DEL 4 DE NOVEMBRE, PEL QUAL S'APROVA EL TEXT REFÓS DE LA LLEI DE L'ORGANITZACIÓ COMARCAL DE CATALUNYA

ARTICLE 1

L'article 12 del Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de l'organització comarcal de Catalunya, queda redactat de la següent manera:

«Article 12. Organització

12.1 Són òrgans del consell comarcal:

- a) El ple.
- b) La presidència.
- c) El consell d'alcaldes.
- d) La comissió especial de comptes.

12.2 El gerent del consell comarcal, que exerceix les funcions executives que li encomana aquesta Llei, integra també l'organització comarcal

12.3 El consell comarcal no podrà complementar aquesta organització amb altres òrgans, tret de les comissions d'estudi, d'informe o de consulta que es regulen a l'article 18 d'aquest text legal, ni podrà acordar-se la creació de grups comarcals. Tanmateix, el consell comarcal no podrà dotar-se de llocs de treball de personal eventual o d'alts càrrecs, llevat les referències al gerent que es fan en aquesta llei.»

ARTICLE 2

Modificació del apartat 2 de l'article 13 del Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de l'organització comarcal de Catalunya, queda redactat de la següent manera:

«Article 13. La presidència

[...]

13.2 El president ha de nomenar, entre els consellers comarcals els que l'han de substituir per ordre de nomenament en cas de vacant, absència o impediment, i als quals pot delegar l'exercici de les seves atribucions.»

ARTICLE 3

De derogació de l'article 17 del Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de l'organització comarcal de Catalunya.

ARTICLE 4

Modificació del apartat 1 de l'article 20 del Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de l'organització comarcal de Catalunya, queda redactat de la següent manera:

«Article 20. Fórmula electoral

20.1 El nombre de membres del consell comarcal es determina en funció dels residents de la comarca, d'acord amb l'escala següent:

Fins a 50.000 residents: 5.

De 50.001 a 100.000: 7.

De 100.001 a 500.000: 9.

De 500.001 en endavant: 11.

[...]»

ARTICLE 5

Nou títol i addició del apartat 4 de l'article 24 del Decret legislatiu 4/2003, del 4 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la llei de l'organització comarcal de Catalunya, queda redactat de la següent manera:

«Article 24

Durada del mandat, incompatibilitats i règim de prestació de serveis.

[...]

4. Els membres del Consell Comarcal no podran exercir les seves funcions a règim de dedicació exclusiva ni parcial, i tindran dret a percebre retribució per l'assistència efectiva a les sessions del ple i als òrgans col·legiats per un import màxim fixat per decret del Govern de la Generalitat.